

1

Пол Роджърс чакаше да дойдат и да го убият.
Чакаше от десет години.

Оставаха още дваайсет и четири часа. Те го делиха
от смъртта.

Или от живота.

Роджърс бе висок метър и осемдесет и шест и зако-
ваваше стрелката на кантара на осемдесет и два кило-
грама. Повечето хора, обърнали внимание само на
мускулестото му тяло, биха се изненадали от факта, че
е над петдесет години. От врата надолу приличаше на
рисунка от атлас по анатомия, с ясно оформени муску-
ли, които плавно преливаха един в друг.

От врата нагоре обаче годините бяха оставили своя
отпечатък и да кажеш, че е на петдесет, би било голям
комплимент. Косата му беше гъста, но силно прошаре-
на, а лицето му – макар и прекарало цяло десетилетие
зад решетките, далече от слънчева светлина – изглеж-
даше обветрено и набраздено от дълбоки бръчки око-
ло очите и устата; широкото му чело също бе прорязано
от неравни линии.

Разрошената му брада беше с цвета на косата му.
Надзорателите не позволяваха на затворниците да си
пускат бради и мустаци, но Роджърс знаеше, че никой

не би събрал достатъчно смелост да му нареди да се обръсне.

Приличаше на дървесна гърмяща змия с тази разлика, че не издаваше предупредителен звук, а просто хапеше в мига, в който някой се приближи до него.

Очите, дебнещи изпод гъстите вежди, като че ли бяха най-отличителната му черта: светлосини и воднисти, те бяха едновременно бездънни и безжизнени.

Роджърс изправи гръб, когато дочу стъпки. Оставаша двацет и четири часа. Това не бе добър знак.

Два чифта обувки, които отекваха в унисон. Вратата се отвори и на прага се появиха двама надзиратели.

– Хайде, Роджърс – подкани го по-възрастният. – Да вървим.

Роджърс стана, огледа и двамата и забеляза объркването, изписано на лицата им.

– Знам, че трябваше да стане утре, но по всичко изглежда, че някой съдебен чиновник е объркал датата върху заповедта и никой не иска да си направи труда да я променя. Затова, *voilà*, днес е големият ти ден.

Роджърс пристъпи напред и протегна ръце, за да могат да му сложат белезници.

По-възрастният надзирател поклати глава.

– Одобрили са молбата ти за условно предсрочно освобождаване, Роджърс. Ще излезеш от тук като свободен човек. Край на веригите и белезниците.

Докато казваше това обаче, той стисна палката си малко по-здраво, а вената на слепоочието му запулсира малко по-силно.

Двамата надзиратели поведоха Роджърс по дългия коридор. От двете му страни се редяха врати на килии. Мъжете зад тях разговаряха, но зърнеха ли Роджърс, млъкваха. Затворниците го проследяваха с поглед, докато отминеше, след което започваха да шепнат оживено.

Надзирателите въведоха Роджърс в малка стая, където му връчиха нов комплект дрехи, лъскави обувки с

връзки, върнаха му часовника и пръстена и му дадоха триста долара в брой. По трийсет долара за всяка година зад решетките, както повеляваше щедрото и благородно решение на щатските власти.

Плюс може би най-важното: автобусен билет, с който да стигне до най-близкия град.

Роджърс свали затворническия гащеризон, obu новите си слипове и облече новите си дрехи. Наложил се да затегне здраво колана, за да задържи панталона си на кръста, но якето се оказа прекалено тясно за широките му рамене. Обу новите си обувки. Бяха поне с един номер по-малки и болезнено стискаха дългите му стъпала. Той сложи часовника на китката си, като свери времето с този на стената, напъхна парите в джоба на якето и плъзна с известно усилие пръстена по едрите си кокалчета.

Надзирателите го съпроводиха до централния вход на затвора, където му връчиха плик с инструкции, които описваха неговите отговорности и задължения като условно освободен. Част от тях изискваха да се среща редовно със своя надзорник, други налагаха строги ограничения върху придвижването му или върху връзките му с други хора за периода на условното му освобождение. Нямаше право да напуска определения район, нито да се доближава на по-малко от трийсет метра от човек, за когото знае, че има криминално досие. Нямаше право да употребява наркотици, да купува или носи оръжие и прочие.

Хидравличните автомати на вратата се задвижиха и отвориха двете ѝ крила. Така за пръв път от десет години Роджърс зърна външния свят.

Когато прекрачи прага, по-възрастният надзирател му пожела късмет.

— И гледай да не се връщаш тук — добави той.

Хидравликата се задейства отново и масивната врата се затвори зад гърба на Роджърс с тихо съскане.

По-възрастният надзирател поклати глава, докато

по-младият остана неподвижен, вперил поглед във вратата.

– Обзалагам се, че много скоро ще го видим отново – каза по-възрастният.

– Защо?

– Пол Роджърс не е изрекъл повече от пет думи, откакто попадна тук. Но изражението му говори достатъчно. – Надзирателят потръпна. – Знаеш какви мръсници има тук. Но от никого не ме побиват тръпки така, както от Роджърс. Имам чувството, че душата му е напълно пуста. Два пъти подаваше молби за предсрочно освобождаване, но така и не ги одобриха. Чух, че е изкарал ангелите на членовете на комисията само с един поглед. Предполагам, че третия път е извадил късмет.

– Какво е направил, за да го тикнат зад решетките?

– Убил е някого.

– И е лежал само десет години?

– Имало смекчаващи вината обстоятелства, доколкото знам.

– Някой от останалите затворници опитвал ли се е да го тероризира? – попита по-младият надзирател.

– Да го тероризира? Виждал ли си какво прави Роджърс в зоната за фитнес на двора? По-стар е от мен, но е по-силен от най-едрия копелдак тук. Освен това като че ли спи само по един час нощем. Когато обикалям коридорите в два сутринта, той седи в килията си, вперил поглед в стената, или се почесва по главата и си говори сам. Странна птица. – Надзирателят помълча и продължи: – Но когато се появи за пръв път, един-двама от най-опасните тартори наистина се опитаха да му вземат страха.

– И какво се случи?

– Да речем, че вече не са тартори. Единият е парализиран, а другият седи на инвалиден стол и не може да изпие чаша вода, без да се олее целият, защото Роджърс му увреди мозъка. Счупи му черепа с един удар. Видях го с очите си.

- Че как се е сдобил с оръжие в затвора?
- Оръжие ли? Направи го с голи ръце.
- Мили боже!

Възрастният надзирател кимна замислено и каза:

– Това създаде репутацията на Роджърс. После никой не посмя да го закача. Престъпниците уважават хора като него. Видя ли как се смълчаха всички, когато мина покрай килиите им? Той беше легенда тук и славата му растеше, без да си мръдне пръста. Но трябва да призная, че не приличаше на останалите мъжкари, които съм виждал. Вече няма хора като него.

- Какво имаш предвид?

Надзирателят се замисли за миг.

– Когато го доведоха тук, извършихме стандартното претърсване на голо. Не пропуснахме нито един телесен отвор.

- Нормално.

- Роджърс имаше белези.

- Много престъпници имат белези. И татуировки!

– Не и като неговите. Той имаше белези по двете ръце, по двата крака, по главата, по гърба, по гърдите... дори по пръстите на ръцете. Грозна работа. Не можахме да му вземем отпечатыци. Искам да кажа, че той изобщо нямаше отпечатыци! За пръв път виждах нещо подобно. Надявам се да няма втори път.

- Как се е сдобил с тези белези?

– Както споменах, Роджърс не е изрекъл повече от пет думи, откакто дойде тук. Нямаше начин да го принудим да ни разкаже откъде са му белезите. Винаги съм подозирал, че принадлежи към някакъв смахнат култ или е бил инквизиран. Макар че според мен е необходим цял батальон войници, за да го вържат. Истината е, че нямам представа. Роджърс е напълно луд. Затова се радвам, че му видях гърба.

– В такъв случай би трябвало да си изненадан, че го освобождават.

Докато двамата надзиратели вървяха обратно към

затворническите блокове, по-възрастният промърмори:

— Господ да е на помощ на всеки, който се изпречи на пътя на тоя кучи син!

2

Когато се озова навън, Роджърс пое дълбоко дъх и издиша, гледайки студената пара, която се появи пред лицето му и бързо се разсея. Той остана неподвижен няколко секунди, докато събере мислите си. В известен смисъл приличаше на новородено, току-що излязло от утробата на майка си и открило свят, за чието съществуване не е знаело допреди миг.

Погледът му сканира околността от ляво надясно и от дясно наляво. После се насочи към небето, сякаш очакваше да види там хеликоптери. Но не и днес. Не и за него.

Никой не го чакаше. Може би защото бе изминало твърде много време. Три десетилетия. Хората умираха, спомените избледняваха.

А може би смятаха, че е мъртъв. Е, много се заблуждаваха.

После се сети за погрешно вписаната дата на освобождаването му. Ако някой бе решил да го причака, щеше да дойде утре. Роджърс трябваше да благодари на Господ за глупавите съдебни чиновници.

Съобрази се с указанията в документите, които бе получил при освобождаването си, и тръгна към автобусната спирка. Откри четири ръждясали стълба с разнебитен покрив и дървена пейка, протритата от хората, които десетилетия наред бяха сядали на нея в очакване на автобуса, който да ги отведе някъде далече. Докато чакаше, той извади папката с документите и я запрати в кошчето за боклук на спирката. Нямаше никакво на-

мерение да се среща със своя надзорник или с когото и да било. Трябваше да посети определени места, които се намираха далече от тук.

Той докосна онова място от лявата страна на главата си, по средата между тилната кост и ламбдоидния шев. После прокара пръста си по сутуралните кости, по теменните кости и накрая по стреловидния шев. Това бяха важни части от черепа, които защитаваха важни дялове от мозъка.

Навремето бе мислил за онова нещо, което се намираще там, като за бомба с часовников механизъм. А сега го наричаше просто „то“.

Свали ръка от главата си, когато автобусът спря до бордюра. Вратите се отвориха и той се качи, връчи билета си на шофьора и тръгна към задните седалки. Обгърна го облак от зловонни миризми, предимно на пържена храна и пот. Всички пътници в автобуса се извърнаха към него, докато минаваше покрай тях. Жените стиснаха по-здраво дамските си чанти. Мъжете го изпроводиша с напрегнати погледи и свити юмруци. Децата просто го зяпаха с облепени очи. Роджърс предполагаше, че външният му вид оказва подобно въздействие върху хората, нищо повече.

Настани се най-отзад, където миризмата от тоалетната на автобуса би могла да отврати човек, който не е свикнал с по-неприятни миризми. А Роджърс бе свикнал с много по-неприятни миризми.

На двойната седалка, разположена по диагонал от него, забеляза мъж на двайсет и няколко и жена на същата възраст. Жената седеше откъм пътеката. Приятелят ѝ бе направо огромен, висок почти два метра, целият мускули. Не бяха видели как Роджърс минава покрай тях, защото бяха прекалено заети да изследват устите си с език.

Когато автобусът потегли, двамата се откъснаха един от друг и мъжът хвърли към Роджърс изпълнен с неприязън поглед. Жената също го погледна и се усмихна.

– Току-що са ви освободили, нали? – каза тя.

Роджърс сведе поглед към дрехите си. Едва сега му хрумна, че това най-вероятно е стандартен комплект, който всеки затворник получава, преди да излезе на свобода. Нищо чудно правосъдната система да поръчваше дрехи на едро, включително обувки, които бяха толкова малки и неудобни, че никой затворник да не може да избяга с тях. Нищо чудно местните да наричаха тази спирка „Затворническата“. Това обясняваше погледите, които го бяха съпроводили на качване в автобуса.

На Роджърс и през ум не му мина да отвърне на усмивката, но все пак кимна.

– Колко време изкарахте вътре?

Вместо отговор Роджърс вдигна десет пръста. Погледът на жената се изпълни със състрадание.

– Доста време – отбеляза тя и се извърна така, че единият ѝ крак да препречи пътеката и да даде възможност на Роджърс да се наслади на светлата му кожа.

Пътуването продължи почти час, колкото бе разстоянието от затвора до най-близкия град. През цялото време обувката с висок ток се поклащаше хипнотизиращо пред него. Той не отмести поглед от крака ѝ нито за миг.

Пристигнаха на автогарата по тъмно. Роджърс слезе последен. Стъпи на асфалта и се огледа. Приятели или роднини посрещнаха някои пътници. Други изваждаха куфарите си от багажното отделение в задната част на автобуса. Роджърс остана на място и се огледа, както бе правил в двора на затвора. Нямахме приятели или роднини, които да го посрещнат. Нямахме и багаж, който да вземе.

Въпреки това очакваше да се случи нещо.

Младият мъж, който го бе изгледал с неприязън, отиде да вземе чантите – своята и на жената, която пътуваше с него. През това време тя пристъпи към Роджърс.

– Имаш вид на човек, на когото ще му се отрази добре малко развлечение.

Той не отговори. Тя погледна към приятеля си.

– От тук продължаваме в различни посоки. Какво ще кажеш да се позабавляваме? Само аз и ти? Знам едно местенце.

Когато мъжът се появи с дълъг платнен сак и малък куфар, жената го хвана под ръка и двамата тръгнаха нанякъде. Тя обаче се обърна и смигна на Роджърс.

Погледът му проследи младата двойка, която свърна в първата пряка вляво. Роджърс тръгна след тях и зави по същата пряка. Пак докосна главата си и пръстът му проследи същата линия, която бе следвал и преди. Маршрутът му приличаше на речно русло с множество завои.

Продължиха пряка след пряка. Младата двойка крачеше далече пред него. Още малко и Роджърс щеше да ги изгуби. Беше се стъмнило напълно. Двойката зави зад един ъгъл и изчезна от погледа му.

Роджърс ускори крачка и зави зад същия ъгъл. В следващия миг върху ръката му се стовари бейзболна бухалка. Дървото се разцепи, бухалката се счупи, горната ѝ половина отлетя и се удари в стената.

– По дяволите! – изруга младият мъж, който стискаше другата ѝ половина.

Платненият сак лежеше отворен на земята. Жената стоеше на метър-два зад приятеля си. Тя се бе навела, когато бухалката се счупи и едната ѝ половина отхвърча към нея. В резултат на това бе изпуснала чантата си.

Мъжът захвърли другата половина на бухалката, извади от джоба си сгъваем нож и го отвори.

– Дай ми тристате долара, господин Бивш затворник, а също и пръстена, и часовника и няма да те изкормя.

Тристате долара? Явно знаеха колко пари се полгат на Роджърс за десетте години, прекарани в затвора.

Той извърна глава надясно и вратът му изпука.

Огледа се. Стените бяха високи и без прозорци, което означаваше, че няма да има свидетели.

– Чу ли ме? – попита младият мъж, който се извисяваше поне с една глава над Роджърс.

Роджърс кимна, защото наистина го бе чул.

– В такъв случай давай парите и всичко останало. Бавно загреваш или какво?

Роджърс поклати глава. Съвсем не загреваше бавно. И нямаше никакво намерение да се раздели с парите си.

– Както искаш – извика мъжът, хвърли се срещу него и замахна с ножа.

Роджърс блокира частично удара, но въпреки това острието се заби в ръката му. Това обаче не го забави дори с частица от секундата, просто защото той не чувства абсолютно нищо. Докато кръвта се стичаше по дрехите му, сграбчи ръката с ножа и я стисна.

Нападателят изтърва ножа.

– Мамка му! Мамка му! – изкрещя той. – Пусни ме! Пусни ме, по дяволите!

Роджърс не го пусна. Мъжът падна на колене, като напразно се опитваше да се отскубне от хватката му. Жената наблюдаваше сцената с безкрайно изумление.

Роджърс се пресегна със свободната си ръка, стисна дръжката на бухалката и я вдигна.

Младият мъж го погледна и изскимтя:

– Моля те, недей!

Роджърс замахна силно. Ударът му попадна отстрани на черепа на мъжа. Рукна кръв, примесена с парченца кости и сивкава мозъчна обвивка. Роджърс пусна ръката на мъртвеца, който се строполи на улицата.

Жената пицеше и отстъпваше назад. Не откъсваше поглед от дамската си чанта, но не смееше да пристъпи към нея.

– Помощ! Помощ!

Роджърс пусна бухалката и тръгна към нея.

В този час кварталът беше безлюден, което бе при-

чината тя и партньорът ѝ да изберат това място, за да му устроят засада. Нямаше кой да се притече на помощ. Двамата бяха решили, че това обстоятелство работи в тяхна полза. Но когато Роджърс свърна в улицата, той вече знаеше, че то работи в негова полза.

Досети се, че това е капан, още в мига, в който жената го погледна в автобуса. Мъртвият ѝ приятел на нейната възраст бе доста симпатичен на вид. Роджърс не беше нито млад, нито привлекателен. Единствено то, което тя би могла да иска от него, се намираше в джоба му, на китката му, на пръста му. Двамата явно дебнеха и обираха току-що освободени затворници.

Но тази вечер бяха избрали неподходяща жертва.

Жената отстъпи и опря гръб в тухлената стена. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

– Моля те – простена тя, – моля те, не ме наранявай! Няма да кажа на никого какво направи. Заклевам се в Господ.

Роджърс се наведе и взе ножа. Тя захлипа:

– Недей. Моля те... Той ме накара, заплаши ме, че иначе ще пострадам...

Роджърс пристъпи към нея и се взря в ужасеното ѝ лице. То не можеше да му въздейства по никакъв начин, както не му бе въздействал и ножът, пробол ръката му.

Разбираше, че жената се опитва да пробуди у него съжаление. Но имаше голяма разлика между това да разбираш и да чувстваш.

А той не чувстваше нищо. Нито към нея, нито към мъртвеца. Потри глава, сякаш пръстите му можеха да проникнат през костта и мозъка и да отскубнат онова, което се намираше там. То го изгаряше, но това се случваше винаги когато Роджърс правеше... каквото правеше.

Той не бе такъв по рождение. Понякога, когато се замислеше продължително и упорито, успяваше да извика смътен спомен за съвсем друг човек.

Сведе поглед към ножа. Острието от неръждаема

стомана се бе превърнало в продължение на ръката му. Разхлаби хватката си около дръжката.

– Ще ме пуснеш ли? – попита тя. – Аз... аз наистина те харесвам.

Той отстъпи крачка назад. Тя се усмихна с усилие.

– Обещавам, че няма да кажа на никого.

Роджърс направи нова крачка назад. Мога просто да си тръгна, помисли си той.

Жената погледна през рамото му.

– Струва ми се, че той току-що помръдна – каза тя, останала без дъх. – Сигурен ли си, че е мъртъв?

Роджърс се обърна, за да погледне.

С периферното си зрение долови мълниеносно движение. Жената бе грабнала чантата си и бе извадила оръжие от нея. Той видя дулото на револвер да се насочва към гърдите му.

Замахна светкавично и направи крачка встрани, в резултат на което кръвта, шурнала от срязаната вратна артерия на жената, мина на милиметри от него, но не го опръска.

Тя залитна напред и се стовари по лице върху асфалта. Красивите ѝ черти се разкривиха, но това вече нямаше никакво значение. Револверът, който бе извадила от чантата си, падна на земята, изтрака и отскочи встрани.

Роджърс, който осъзнаваше, че не разполага с много време, прерови портфейла на мъжа и чантата на жената, след което сгъна намерените банкноти и ги прибра в джоба си. Постави счупената бухалка в ръката на младата жена и върна револвера в чантата ѝ. Пъхна ножа в дланта на мъжа.

Нека местната полиция се опитахе да разбере какво точно се е случило.

Роджърс превърза криво-ляво ръката си и кръвта спря. Преброи набързо парите. Състоянието му току-що се бе удвоило.

Очакваше го дълго и трудно пътуване. След толкова много години бе време да направи първата крачка.